

[Waldorff.]

må afgøre, hvem der skal overleve, og hvem der skal bukke under. Dermed er det også klart, at den borgerlige politik ikke går ud på at forsøge at løse krisen, men man lader den løbe ud, man lader den rense ud, så man kan komme videre imod et nyt opsving og derefter selvfølgelig en ny krise, men det sidste siger man ikke noget om.

Der er tre påstande i den borgerlige krisepolitik, som man må ramme en pæl igennem. For det første, at man igennem en forøgelse af profitterne – det er det, man kalder sænkning af omkostningsniveauet – kan gøre noget væsentligt ved konkurrenceevnen og på den måde eksportere krisen til andre lande. Det er klart, at den nationale kapital, som har mest held med at presse arbejderklassen, kan få et lille forspring, men dels er det altså lille, fordi alle andre lande forsøger sig med de samme midler, dels vil sådanne forspring hurtigt ophæves, fordi kapitalen arbejder mere internationalt end nogen sinde.

For det andet må man ramme en pæl igennem snakken om, at den danske kapital er en eller anden form for fællesskab, som skulle have en eller anden fælles interesse over for udlandet. Det er løgn og latin, når man lader, som om den borgerlige krisepolitik – og her drejer det sig altså om en udvidelse af det legale skattesnyderi – sådan bare i al almindelighed gavner alle de danske virksomheder; det gør den ikke. I øjeblikket sker der en ødelæggelse af hjemmemarkedet igennem reallønsudhulingen, og det fremskynder selvfølgelig udrensningen af alle de små næringsdrivende, de små butikker og sådan nogle ting, ligesom den brede udpumpning af kapital selvfølgelig også skærper modsætningerne imellem de virksomheder, der er konsoliderede, og som kan bruge krisen til at gennemføre rationaliseringer, og de svage virksomheder, som ikke vil kunne følge med.

Det fører frem til den tredje påstand i den borgerlige krisepolitik, nemlig at en udpumpning af kapital vil skaffe arbejdspladser. I en situation, hvor der internationalt er krise, er det en illusion at tro, at en forøgelse af profitterne vil føre til erobring af større markedsandele. Det vil formentlig kun betyde, at den enkelte kapitalist får det bedre. Så kan han f. eks. købe sig nogle af finansminister Heinesens statsobligationer. Støtten til investerin-

gerne er helt absurd. Der sker naturligvis under alle omstændigheder nogle investeringer, og i de tilfælde vil de forbedrede afskrivningsregler betyde penge direkte ned i foret. Men derudover kunne man godt tænke sig, at den slags støtteordninger, som man her vil etablere for kapitalen, vil betyde, at der kommer nogle flere investeringer frem, men de vil altovervejende bestå i et forsøg på at rationalisere sig ud af de aktuelle vanskeligheder, ved at man erstatter arbejdskraft med maskiner, ved at man erstatter lavproduktivt maskineri med højproduktivt maskineri. Det ved man betyder arbejdsløshed, det betyder udrensning af tilbagestående dele af kapitalen, det betyder udrensning af små næringsdrivende, og det sker samtidig med, at den brede befolkning bliver mere og mere forarmet af de såkaldte kriseløsninger.

Man kan ikke afvise, at der derefter på et eller andet tidspunkt vil komme et nyt opsving i den kapitalistiske økonomi, men til gengæld ved vi også, at en sådan krisepolitik netop betyder, at man styrer direkte imod den næste krise, og at den i hvert fald ikke bliver lettere at overvinde.

Der er et enkelt socialdemokratisk forslag med i denne pulje, og det udmærker sig først og fremmest ved at ligge helt på linje med de borgerlige forslag. Det er forslaget om at forbedre de skattemæssige afskrivninger på nyopførte erhvervsbygninger, angiveligt fordi det skulle sætte byggeri i gang, men det er højst tvivlsomt, om man ligefrem starter byggeri for at sikre sig lidt bedre afskrivninger, og der sker det, at de, som under alle omstændigheder bygger, får sig en pæn gevinst på dette forslag.

Man bør også nævne, at et sådant forslag fremkommer i en situation, hvor kapaciteten langt fra er udnyttet, hvor der står en god portion tomme erhvervsbygninger.

Jeg vil slutte af med lige i denne forbindelse at sige, at der har været en meget interessant diskussion i udvalget, hvor de siddende socialdemokrater har vendt sig temmelig kraftigt imod de borgerlige partiers forkærlighed for at give erhvervsstøtten gennem fradrag i den skattepligtige indtægt, og det er blevet nævnt, at den måde at gøre det på trækker en hel masse andre ting med sig, som virker asocialt; der er grund til at sige, at lige præcis sådan virker dette forslag altså også.